

Η ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

[Πόσοι φονευμένοι και πληγωμένοι — 'Ο κ. Μπουρντών περι τοῦ κινεζικοῦ Θεάτρου. — Ένστασις ἀνηλικιότητος λόγω ξυρισματος. — Αἱ κυρίαί τῶν Ἀθηνῶν παρανόμως ὄπλοφοροῦσαι. — Ἡ ἐγκληματικότης τοῦ θιάσου Ἀλεξιάδου. — Ὁ Ἀλκάδης τῆς Θαλαμέας καὶ ὁ μαρκήσιος Ναντουγιέ.]

Τὸ ζήτημα τῆς ἐγκληματικότητος ἐπὶ τοῦ τάπητος. Καθ' ὅλον τὸ ἔτος τοῦτο χίλιοι φονευμένοι καὶ πληγωμένοι, δηλαδὴ τριπλάσιοι τῶν πεσόντων ἐν Μαραθῶνι. Εἰς ἐπίμετρον ἐν ἔγκλημα περισσότερον. Ἡ πραγματεία τοῦ κ. Μπουρντών περι τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου, γραφεῖσα ὡς ἐξ ἀπόκαλύψεως, τοῦ συγγραφέως ἐννοοῦντος τὴν ἑλληνικὴν ὅσον καὶ ἐγὼ τὴν κινεζικὴν. Ἀλλὰ ἐλπίζω ὅτι τὸ δικαστήριον θὰ φανῆ ἐπιεικές, διότι ὁ συγγραφεύς, χάρις εἰς τὸ ξυράφι του, δὲν ἔβγαλε ἀκόμη μουστάκι.

Πλέομεν εἰς πέλαγος ἐγκληματικότητος. "Ολοι ὀμιλοῦσι καὶ γράφουσι περὶ ἐγκληματικότητος. Τὸ ἐν ἔγκλημα δηλαδὴ ἐπιπροστίθεται εἰς τὸ ἄλλο. . . Οἱ λόγοί μας ἀνεκάλυψαν τριακόσια τοῦλάχιστον εἶδη ἐγκληματικότητος. . . Ἡ ἐγκληματικότης τῆς δικαιοσύνης, ἡ ἐγκληματικότης τῆς πολιτικῆς, ἡ ἐγκληματικότης τοῦ τύπου, ἡ ἐγκληματικότης τῆς ἀστυνομίας, ἡ ἐγκληματικότης γενικὴ τῆς ἐγκληματικότητος, δοτικὴ τῆ ἐγκληματικότητι, τὴν ἐγκληματικότητα, ὡ ἐγκληματικότης. . . . Ναί ! ὦ ἐγκληματικότης ! πόσα ἐγκλήματα ἐν ὀνόματί σου !

Τί θὰ γείνωμεν λοιπόν, Θεέ μου ! Διὰ νὰ περιέλθῃ τις ἀσφαλῶς τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν πρέπει νὰ φορέσῃ θώρακα καὶ περικεφαλαίαν. Εἶναι κατάστασις αὐτή ; Ὁ κ. Διευθυντής τῆς ἀστυνομίας πρέπει νὰ λάβῃ τὰ μέτρα του.

Ἀλλὰ πῶς θὰ διορθωθῆ τὸ κακόν ; Ἐὰν ὁ ἥλιος θερμαίνει τόσο τὸ αἷμα καὶ σκοτίζη τὰς φρένας, ἐὰν ἡ ἀνατροφή καὶ αἱ παραδόσεις ἐξάπτουσι τὴν φαντασίαν καὶ ὀδηγοῦσιν εἰς τὸ ἔγκλημα, τί εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ ; Εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ψυχράνῃ

τὸν ἥλιον, ἢ ν' ἀφαιρέσῃ τὸ αἷμα ἀπὸ τὰς φλέβας τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων; Ὅχι· ἐφόσον λοιπὸν ὁ ἥλιος διατρέχει τὴν αὐτὴν τροχίαν οὐδέποτε οἱ Ἕλληνας θὰ παύσωσιν ἐγκληματοῦντες.

Τόπος λοιπὸν εἰς τὸν ὁποῖον τὸ πᾶν γεννᾷ μανίαν, παραφορὰν, ἀπελπισίαν, ἀπόγνωσιν, ἐπιβάλλει τὴν ἀνάγκην τῆς ἐξευρέσεως τῶν μέσων πρὸς περιστολὴν τοῦ κακοῦ. Πρέπει ν' ἀπαγορευθῶσιν, ὄχι μόνον τὰ ρεθόλθερ, ὄχι μόνον αἱ μάχαιραι, ἀλλὰ καὶ πᾶν ὄξύ, πᾶν αἰχμηρόν, πᾶν κοπτερόν, μέχρι περουνίων, μέχρι καρφοβελονῶν, μέχρι σακκορράφας. Ὁ κ. διευθυντῆς τῆς ἀστυνομίας μάλιστα δὲν πρέπει νὰ σταματήσῃ ἕως ἐδῶ ὑπάρχουσιν ὀφθαλμοὶ οἵτινες, ὡς βεβαιοῦσιν οἱ ποιηταί, πληγῶνουσιν ὡς μάχαιραι. Ὑπάρχουσι βλέμματα ἅτινα διαπερῶσι τὴν καρδίαν ὡς βέλη. Εἰς αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἰς αὐτὰ τὰ βλέμματα ὁ κ. Διευθυντῆς πρέπει ἐξάπαντος νὰ φορέσῃ γυαλιὰ μαῦρα . . .

Λέγουσι τινὲς ὅτι οἱ περισσότεροὶ φόνοι γίνονται παρὰ τὰ Χαυτεῖα. Καὶ διατί ὄχι, ἀφοῦ μόνον ὁ θίασος τοῦ Ἀλεξιάδου θὰ ἔχῃ φονεύσῃ ἕως τώρα περὶ τοὺς ὀγδοήκοντα τούλάχιστον μαρκησίους, βαρώνους, δοῦκας, κόμητας, ἅπαντας γνησίους γάλλους καὶ ἀγαθοὺς καθολικοὺς, ἐπειδὴ ἀπλῶς ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ τὸ δράμα! Ἀποροῦμεν μάλιστα πῶς ὁ κόμης Μοντολὼν δὲν ἐπενέβη ἀκόμη διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὰς φρικώδεις αὐτὰς αἱματοχυσίας, αἵτινες ἐνθυμιζοῦσι τὰς τρομερὰς ἡμέρας τοῦ Διευθυντηρίου.

Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ μαρκησίος Ναντουγιὲ πρεσβευτῆς τῆς Ἰσπανίας θὰ ἐξέλθῃ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τῆς ἀπαθείας του, διότι ὡς ἔμαθον πρόκειται νὰ παρασταθῇ ἀπὸ Ἀλκάδης τῆς Θαλαμέας. Ἐὰν ὁ κ. Ναντουγιὲ δὲν εὕρισκῃ σεβαστοὺς τοὺς λόγους τῆς ἐπεμβάσεως, τότε ἀναμφιβόλως δὲν θὰ εὕρῃ ἀφορμὴν νὰ ἐπεμβῇ ποτέ, διότι δὲν πιστεύω καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα νὰ ὑπάρχωσιν Ἰσπανοὶ ἔχοντες ἀνάγκην τῆς προστασίας του ἐκτὸς τῶν δραματικῶν ἡρώων τοῦ Καλδερῶν καὶ τοῦ Λόπε δὲ Βέγα.

Τί θὰ γείνη λοιπὸν, Θεέ μου, τί θὰ γείνη; Τόσοι ἐγκληματῆται εἰς αὐτὸν τὸν τόπον!

. . . . Ἀλλὰ γράφων περὶ ἐγκληματιῶν τοσαύτην ὥραν καὶ ἀπασχολῶν τὰς πολυτίμους στιγμὰς σας καθίσταμαι μοι φαίνεται πλειότερον ἐγκληματίας ἀπὸ ἐκείνους περὶ τῶν ὁποίων γράφω. Δόσατέ μοι λοιπὸν χάριν, ὦ Ἕλληνες, διότι ἀλλέως . . . θὰ τὴν πάρω μόνος.